

Autor: Tomáš Lofa Lofaj

„Bojuj za svoju zem a prijmi smrť, ak to bude nutné, lebo smrť je víťazstvom a oslobodením duše.“

Julius Evola

Úvod

V druhej časti našej eseje sa hlbšie pozrieme na otázku slobody a možnosti uplatniť metafyziku vojny v reáloch súčasného politického zriadenia, či už ako pomoc, alebo ako fundamentálne východisko pre existujúce alebo novovznikajúce tradicionalistické hnutia. Obširnosť témy a zdrojov k nej by si iste zaslúžili hlbšie a dôkladnejšie preskúmanie téz a ich následné naplnenie. Cítil som potrebu poukázať na pseudo-alternatívu a jej konformizmus, ktorý sa nijako nelíši od „hlavného prúdu“. Predkladám tu len časť tejto koncepcie, teda môj „Weltanschauung“, a pokladám ho minimálne za zaujímavý pre ďalšie rozvíjanie a jeho smerovanie

Čo nám teda nasledujúce dni ukázali? Zamysleli sme sa nad možnosťou byť slobodný skrz vojnu a tak pokračovať v kontemplácii pri úsvite nového cyklu? Ako teda vnímame slobodu z pohľadu praktickosti?

Sloboda je predsa schopnosť naplniť svoju dharmu a slobodná je teda tá spoločnosť, ktorá k tomu najviac prispieva. Liberálne chápanie slobody sa nám zdá zásadne nesprávne z dvoch dôvodov. Predpokladá, že každý človek je rovnako obdarený slobodou, a po druhé vylučuje z

rovnice samotný faktor ľudského osudu a príčiny jeho prítomnosti. Sloboda je teda v našom chápaní schopnosť človeka plne nazrieť do svojho osudu, ktorým je obdarený od narodenia. Preto je potrebné nazrieť do hĺbky svojho bytia, prijať rád a doktrínu, a tak naplniť svoju dharmu, spoznať svoju silu a veľkosť. Ak si však moderné prúdy pohanstva či kresťanstva myslia, že vyššie spomenuté doktríny sú obmedzujúce, hierarchické či prehnane militaristické, tak sú oni sami obmedzení a dobrovoľne pretŕhajú kontinuitu s pôvodnou tradíciou. Jünger na to upozornil aj na úrovni jednotlivca, ale aj na úrovni celku vo vzťahu k štátu. V knihe *Chůze lesem* načrtnol túto problematiku:

„Chôdza lesom je v užšom vzťahu k slobode než akékoľvek zbrojenie; žije v nej pôvodná vôľa k odporu. Preto sú schopní tejto chôdze len dobrovoľníci. Budú sa brániť v každom prípade a bez ohľadu na to, či ich štát vycvičí, vyzbrojí a povolá či nie. Tým preukazujú svoju slobodu a to existenciálne. Štát, v ktorom tento duch nežije, klesne do postavenia drabanta, nohsleda.”

Príklad novopohanského prúdu ako najhlasnejšieho krikľúňa alternatívy k univerzalistickým tézám žido-kresťanstva nám príde najbiednejší, pretože jedinou cestu vidíme iba v návrate skutočného Tradičného sveta. Novopohanstvo, ako sa označuje v dnešnej dobe, začína povstávať a teší sa veľkej popularite. Jeho popularita a následná náklonnosť k tomuto prúdu sú vďaka aktuálnym spoločenským zmenám a komercializme na vzostupe, avšak z nesprávnych dôvodov. Samozrejme, pokiaľ si nemyslíme, že strach a s ním spojená istá forma rebélie proti univerzalistickým tézam moderného sveta sú smerodajné. Uchopenie istej formy bytia a života bez hlbšieho metafyzického poznania robí toto poznanie klamlivým, sprofanovaným - robí ho prístupným pre masy, pričom sa tu vytráca akákoľvek kontinuita s pôvodným poznaním. Strach zo smrti sa rovná strachu z neznámeho, preto alternatívne nazeranie a prežívanie života a s tým spojené socializačné procesy či otázky o zmysle života nevychádzajú z vnútornej potreby pravého poznania, ale slúžia len ako eskapický útek pred nástrahami modernizmu a celkovým preťažením človeka. Je to len „úlet“ k niečomu menej škodlivému, menej problematickému, ktorý ale spôsobí to, že poznanie prvotnej tradície - pravému poznaniu - sa ani len nepriblíži, ba čo viac, je involučný. Preto pocit priblíženia a „sňatia masky“ je pokrivený. Vytiahnu si z poznania, teda cesty k poznaniu len toľko, čo nepresahuje ich materiálne a intelektuálne obmedzenia. Guénon si kladie rečnícku otázku:

„Môžeme však v modernom svete ešte nájsť predstavu o skutočnej hierarchii? Nič a nikto už nie je tam, kde by normálne mal byť; ľudia už neuznávajú žiadnu skutočnú autoritu v duchovnom ráde, žiadnu legitímnu moc v ráde časovom; bezverci si dovoľujú diskutovať o veciach posvätných, spochybňovať ich charakter a dokonca aj ich existenciu; je tu situácia keď nižší súdi vyššieho, nevedomosť stavia hranice múdrosti, omyl predbieha pravdu, ľudské nahrádza božské, zem víťazí nad nebom, jedinec sa kladie ako miera všetkých vecí a usiluje o to, aby diktoval ‚veškerenstvu‘ zákony celé pochádzajúce z jeho relatívneho a omylného rozumu.”

Preberie sa teda zvyšok západnej ríše, povstane v nás opäť duch severu a započne skutočný boj proti odvekému nepriateľovi? Je západná ríša zárukou obnovy rádu, boja a víťazstva, alebo je len zvyškom zašlej slávy? Zdegenerované formy aristokracie, staré ríše rozdúpané na prach, z ktorého povstali industrializované sekulárne napodobeniny svojich veľkolepých predchodcov, pýšiace sa intelektuálnym marazmom a oddávajúce sa hedonistickým túžbam. Mnohí už dávno postrehli involučnú fázu našej dejinnej epochy, záveru cyklu. Evola ako jeden z hlavných protagonistov tejto myšlienky nachádza involučný proces aj v dejinách politického vývoja:

„V politickej rovine je tento involučný proces v dejinách Západu celkom zreteľný a je možné ho sledovať až do úplnej súčasnosti. Štáty aristokratického a posvätného typu boli nahradené štátmi vojenskej monarchie, do značnej miery už sekularizovanými, po ktorých obratom nasledovali štáty ovládané kapitalistickými oligarchami (buržoáziou či obchodnou kastou), a nakoniec sme svedkami sklonov k socialistickým, kolektivistickým a proletárskym štátom, čo vyvrcholilo ruským bolševizmom (kasta otrokov).“

Svet tradície sa postupom času zmenil na bohapustú bezútešnú egalitársku spoločnosť, na druhú hordu – Sarumanovu. Civilizácia, ktorá zavrhla múdrosť a dejiny, neexistuje nič pred nami, len daná prítomnosť nasiaknutá relativizmom, ktorý rozkladá posledné svetlé miesta v duši. **Adriano Romualdi** to reflektuje na úpadku svojej vlasti:

„Demokracia atlantickej značky, komunizmus ruskej alebo čínskej výroby, svoju legitimitu, svoj všeobecný konsenzus majú. Staré vlasti už nie. Všeobecne vzaté, kto verí, že staré národné mýty môžu ešte vzdorovať kúzlu amerikanizmu a komunizmu, zabúda, že každé dieťa, ktoré chodí do kina, sa učí, že okrem malého Talianska existuje aj veľká Amerika, v porovnaní s ňou je tá prvá len chudobná alebo stará príbuzná, milá teta z inej doby a inej generácie. A od generácie vyrastajúcej s touto skutočnosťou pred očami sa nedá chcieť, aby bezpodmienečne verila, že musí byť bezpodmienečne pripravená pre vlast, ktorá je len starou tetkou alebo starou príbuznou, zabíjať a umierať. Iné by to bolo, keby dieťa vedelo, že je občanom jednotnej Európy vyzbrojenej atómovými bombami a schopnej vyslať raketu na mesiac. Nacionalizmus môže svoju dejinnú legitimitu znovu nájsť, pokiaľ sa dokáže prispôbiť pomerom súčasného sveta. Môže mať ešte budúcnosť v miere, v ktorej sa dokáže stať nacionalizmom európskym.“

To je obraz dnešného západného sveta. Namiesto silných Númenorejských kráľovstiev a kráľov či vodcov tú máme atrapy ľudí, u ktorých absentuje akákoľvek vznešenosť a bojovnosť. Kde je tá sľúbená militantná pravica, ktorá má podľa Romualdiho:

„... garantovať obrodu politickej vôle v Európe; pokiaľ je tu, aby detoxikovala spoločnosť otrávenú rezignáciou a porazením; aby mládeži ukázala, že okrem sexu, drog alebo komunizmu je pred ňou veľká idea, čo je jednota a moc Európskych národov, teda je jej dejinná nevyhnutnosť jasná a žiadna nepriateľská propaganda nemôže vyvrátiť dôvody jej existencie?“

Čo nám dnes Európska komisia ponúka, ak nie len bandu opitých a sfetovaných intelektuálov z Cambridge? K týmto individuám sa má otočiť zbytok Európanov s nádejou, že nás budú viesť spoločne proti červenému teroru? S týmto pacifistickým humanistickým odpadom sa majú spojiť posledné zvyšky skutočných aristokratov, obnoviť rád, odolať Zlatej horde či znovu dobyť Konštantínopol? Je to len predĺžená Morgothova ruka, keď poslal skorumpovaných ľudí z Východu terorizovať dirlóminský ľud po zajatí Húrina. To nie sú potomkovia veľkých rodov, to sú Sarumanovi hybridní stvorení v liahňach Frankfurtskej školy naočkovaní Freudovou psychoanalýzou. Západná ríša oklamaná a skorumpovaná marxistickými ľstami, nová rasa Homo economicus povstáva a vráža dýku do chrbta nám, posledným dedičom Númenorejskej múdrosti. A tak Evola absolútne završuje definíciu:

„... buržoáznej rasy – plemeno príliš malých, konformistických a ‚vždy správne uvažujúcich‘ ľudí pokrokového ducha – ducha, ktorý si vymyslel predstavu vlastnej nadradenosti stojacej na rétorike prázdnych špekulácii a šviháckej estetike – a vedľa toho tiež pacifistov, konjunkturalistov, neutralistických humanistov, vôbec celý tento polovykastrovaný ansámbl tvoriaci významu časť moderného sveta je v skutočnosti plodom rasovej degenerácie, výrazom hlbokkej krízy človeka Západu, ktorého najväčšia tragédia spočíva v tom, že svoj údel ani nepociťuje ako tragický.“

A ako skončili nacionalisti Veľkej Európy? Romualdi na to odpovedá:

„Nacionalisti skončili tak, že sa stali – povedané Nietzsche – ‚dobrými Európanmi‘, naproti tomu antinacionalisti, ktorí v roku (1945) zvíťazili, sa prejavili ako Európania zlí, tak isto, ako boli už zlými Nemci alebo Taliani. Takto sa antifašizmus – zaklínadlo, ktoré sa niekomu naivnému zdalo otvárať cestu k Európe – stal sa heslom Antieurópy.“

Tak sa z vysnívaného humanistického raja pre všetkých vyklúla najdegeneratívnejšia forma bytia, z ktorej vzišiel posledný „untermensch“. Dedukciou politickej stránky našej eseje sme poukázali na fatalizmus v myslení povojnovej generácie politických vodcov. Máme pocit, že sa príliš rýchlo zabudlo na to, že to, čo po celé nám známe dejiny určovalo ich vývoj, osudy ľudí a národov, skončilo len nedávno. Bola to práve prvá svetová vojna, ktorá bola predzvestou konca cisárstiev, ríš či impérií, ktoré nahradil vyššie spomínaný

parlamentarizmus. Je to iba 106 rokov od rozpustenia Pruska či Habsburskej ríše a tiež aj od konca Nemeckého cisárstva. Bolo to práve Cárské Rusko, ktoré ukázalo spôsob, ako naložiť so starým svetom. Vražda cárskej rodiny a následný pogrom aristokracie žido-boľševizmom ukázal nové smerovanie sveta. Marxizmus na krídlach odkazu Francúzskej revolúcie sa rozšíril do zbytku sveta so svojou univerzalistickou tézou nadradenosti „podčloveka“. Dovoľme si ešte v závere pripojiť myšlienku, ktorá podľa nás definuje výsledok tejto apokalypsy, ústami Alaina de Benoista:

„Časy interpretácie mýtov sú, žiaľ, aj časom súmraku bohov. Táto éra je neoprimitívna práve kvôli svojej modernosti a je hlboko vyprázdnená práve kvôli svojmu prebytku. Všetko v nej je simulakrom a umelou skúsenosťou, všetko je spektakulárne, ale nie je očí, ktoré by to ešte zaujímalo. (...) Je to spoločnosť, v ktorej krása umiera, spoločnosť na konci dejín, dejín posledného človeka, v nich sa všetko rúti do súmraku – súmraku absolútneho transatlantického Západu a jeho kedysi veľkej histórie.“

Záver

Pri písaní tejto úvahy sme si uvedomili, aký bohatý a silný Západný svet ešte stále je. Čitateľ nám hádam odpustí náš počiatočný pokus o trochu epiky a prirovnania s Tolkienovým svetom a tiež obsiahle citácie, ktoré sme ale považovali za nutnosť pripojiť k eseji v ich plnom znení, pretože ony samotné vyjadrujú naše najhlbšie presvedčenie a formujú náš svetonázor. Považujeme za správne a vhodné poukázať na to, že Európa má aj napriek dekonštruktívnej sile moderny svojich „moderných“ tradicionalistov a im vlastné epické zobrazenie Tradičného sveta. Západný - Transatlantický svet v jeho najzdegenerovanejšej podobe stále uchováva tradičné poznanie, o ktorom sa neustále dozvedáme pri hlbšom štúdiu pre naše texty. Niet pochyb o tom, že Západ je stále vo svojich základoch spektakulárne imanentný, čo po dlhé roky umožňovala práve jeho evolúcia a tiež diferenciácia naprieč celými dejinami indoeurópskeho duchovného dedičstva a jeho odkazu ďalším pokoleniam. Je to práve rozmanitý indoeurópsky panteón, v ktorom sa nájde sila pre každého syna a dcéru slávnych Árijcov, ktorí sa chcú duchovne oslobodiť. Preto v časoch Súmraku bohov apelujeme na posledných mohykánov našej rasy a vyzývame ich k obnove solárnej sily v nich, aby metafyzika boja opäť vstúpila do nášho ducha, a tiež aby sa podieľala na budovaní kolektívneho vedomia založeného práve na tejto doktríne. Doba meča vyžaduje krv, do doby chaosu treba vrátiť rád, do doby hmoty musí prestúpiť Duch, podčloveka rozdupe nadčlovek, parlamentarizmus padne pri návrate Kráľa. Z božej vôle Kráľ! Nech žije Kráľ!

Použitá literatúra

de Benoist, A. – ***Být pohanem***

Evola, J. – *Metafyzika sexu*

- Evola, J. - *Metafyzika války*
- Evola, J. - *Směrnice*
- Evola, J. - *Vzpouira proti modernímu světu*
- Guenón, R. - *Kríze moderního světa*
- Jung, C. G. - *Kundaliní jóga a hlubinná psychologie*
- Jünger, E. - *Chůze lesem*
- Jünger, E. - *Válečný deník 1914-1918*
- Kozák, J. A. - *Ódinn. Mýtus, oběť, iniciace*
- Romualdi, A. - *Kultura pro Evropu*
- Safranski, R. - *Nietzsche. Biografie jeho myšlení*
- Thorsson, E. - *Runy. Tajné techniky*
- Tolkien, J. R. R. - *Húrinove deti*
- Tolkien, J. R. R. - *Silmarillion*
- Tolkien, J. R. R. - *Trilógia Pán prsteňov*